

Anh đang mở hộp thuốc ngủ thì chợt thấy tay mình bị đau. Mình nghĩ sẽ có chuyện gì xảy ra, anh vô ý để nó kẹp vào ngón tay cái khi quay chiếc kim may. Bị kẹp rồi, anh giật mình, vội lấy cây kim còn dính chung, xuống mở tủ bàn, cầu vồng trong đó: “Tiên sư nhà nó! Sao sáng nay mình làm cái gì cũng không xong thế này?” Anh đưa đầu ngón tay lên miệng, mút mút và chực thì ngừng kéo tìm kiếm mình như bandaid băng vết thương. Cái vết máu trên ngón cái làm cho anh thấy nhói nhói. Anh đưa hai ngón tay bên phải lên miệng chực máu chảy để thấm vết thương. Công việc, anh đưa cả hai tay dính nhau cố kéo chiếc khăn, rồi loay hoay thế nào làm rách tấm vải trắng ngay bên dưới. Mồ hôi ướt ướt, thế là nó tan tành thành trăm mảnh. Cậu kể cho anh bạn mình: “Sao khốn khổ thế này? Xui quá đi! Vết thương! Đi tìm gì đây?” Anh bắt tay ra khỏi vết thương kéo chiếc khăn, tay trái nhấc chiếc khăn sát con con đưa lên ngang tầm mắt, và bắt cái kẹp của nó lên bên tay phải thì thấy máu rỉ ra làm thành một vết đỏ trên vải. Có lẽ chưa bao giờ anh thấy mình bị đau buốt sáng hôm nay. Sao thế nhiên anh cảm thấy mình vô dụng, đứng vào cái gì là hỏng cái đó. Anh vội rút mảnh bandaid, nhanh xé mảnh bao ngoài, dán mảnh trong hai đầu mảnh nhựa che phần nhô ra dính bên phía dưới, để miếng băng lên trên ngón tay trái ngay nơi vết thương, như một miếng dán, rồi lấy băng bandaid quấn quanh ngón tay. Làm xong chiếc công việc như nặn này anh thấy như nhỡ mất phần.

Vừa ngay lúc đang yên, anh chợt thấy mùi khi thấy một mùi khen khét từ dưới nhà bếp. Óc anh bỗng thức anh phát ra câu hỏi: “Chết rồi! Đâu quên cha nó miếng bánh mì trong oven! Thế là cháy rồi!” Anh vội vã bước xuống nhà bếp thì thấy một làn khói nhô to ra khỏi chiếc lò nướng điện. Vừa mở cái nắp ra thì một mùi khét lọt vào mũi anh, làm anh khó thở. Anh đưa tay lên kẹp hai cánh mũi, miếng hồ sơ của anh, tay kia đưa qua đưa lại để quạt bớt khói một chút. Vừa đúng lúc anh tính kéo mảnh bánh mì ra thì có tiếng chuông điện thoại réo inh ùi trên nhà. Anh lật đật trở lên nhà trên, tiếng chuông điện thoại, nhưng ông nghe thấy lên tai, miếng nói với giọng hỏi hỏi khó chịu:

- A lô?... Alô? Xin lỗi ai đó gọi đây?

Im lặng. Không có ai trả lời! Thế có bác mình không? Anh cúi xuống nghe xuống, và vừa khi anh tính bước xuống bếp để nhìn miếng bánh mì cháy thì điện thoại lại reo. Lần này anh nhấc máy nghe, đưa lên tai, nhưng như thể không có miếng. Trong óc anh nghĩ: “Mình thế không nói xem có ai bên kia máy không trả lời hay không?” Trái với suy đoán của anh cho rằng có ai muốn phá anh cười, sau chuyện một khoảng ngắn im lặng, anh nghe thấy giọng nói quen quen bên kia gọi:

- Alô! Alô! Thế ng Hoàng đâu? Thế ng Hoàng đâu?

- Tráng đáy à? Sao mà y gái, tao nhác máy lên “Alô... Alô!” mà mà y lái im là thá nào? Mà y tính phá tao hay sao đây?

- Phá gì? Tao có chuyện cán muán nói vái mà y đây này! Có ránh vài ba phút không? Nói đác không?

- Nói đi! Tao váa gáp chuyện bác mình đây! Đáng ráo trác đán sau náa!

- Cái tháng này hay nhá? Chác lái bá em nào không cho sá đám qua phái không? Em không cho thì câu vái em, sao lái đi câu vái tao? Tháng chó!

- Thôi, cho tao xin lái! Tao đang bá đát tay, máu cháy đám đáa đây này!

- , mà y lái giát cáy há? Ai cho mà y giát cáy bên Má? Bá mà y quen thân tháng Obama nên nó cho phép mà y đác biát hay sao đây? Đáng làm cho tao cháy nác rái nghe mà y! Lâu lám không có miáng thát cáy nào nháu vái đá đá nhe!

Cá mái lán có đáp là Tráng, bán thân cáa anh, hián sáng ở Melbourne, lái chác phá anh vá anh giát chó đá có thát ăn nháu, khi đó, vào nháng năm đói khát sau 75 ở bên nhà. Hình ánh nháng con chó đác gây mê đá cho sinh viên thác táp giái pháu lái hián lên trong đáu anh. Cá lâu lâu, nhá quen biát mát anh bác sĩ đáy bên Phân Khoa Giái Pháu - tiáng thái đó gái là Bá Môn Giái Pháu – Tráng lái xin đác mát con, sách vá nhà. Vì anh ta là con nhà tông, quý phái, anh đâu biát làm lông và thui chó? Anh ta đã nói đùa vái Hoàng, “cái viác tám tháng này tao dành cho mà y! Chá mà y mái biát nghá thuát làm thát chó!” Thá là Tráng và máy ngái bán kéo nhau đi tái máy bán xích lô đá tìm anh vá. Thái đó anh cháy xích lô kiám tián đá ăn nháu. Trác 75 anh cháa đáng vào mát miáng thát chó bao giá. Bán VC vào mián Nam, dân chúng đói khá mái biát ăn bo bo, mái biát náu canh rau vái muái thay vì nác mám, mái biát xái báp mát cáa. Và mát sá ngái có hác thác, nhá Tráng và anh, mái biát ăn thát chó. Cháng phái bái vì thát chó ngon, nhá nháng ká phám tác tháng cho, mà chá vì há thám thát. Không có thát gà, thát bò, thát lán mà ăn thì ăn thát chó đá, có thá thái, không phái vì khoái thá này. Mà thát chó cũng là tián, đâu ai cho không, nên khi xin đác mát con vá là cá bán kéo nhau xúm vào thát rái ngái vái nhau cái đùa ăn nháu cho quên đái.

- Đáng có nói báy! Con hàng xóm tao nó mà nghe đác nó đi báo hái báo vá súc vát là tao đi tù đó nghe! Mà mày nói chuyện cán là chuyện gì váy? Đái vái mày, làm gì còn chuyện nào cán náa đâu?

- Tao nói cán là vì nó quan trọng đái vái mày. Nghe tao hái này rái nhá moi óc ra mà trả lái! Cá đái mày, mày có quen em nào tên Quỳnh Háng không?

- Mákiáp cái gì thì tao quên chá tên các em đi qua đái tao thì tao nhá mán mát. Tao có quen mát hai em Quỳnh nháng không có em nào là Quỳnh Háng cá!?

- Mày nói thá mà nghe đác à? Hôm qua em gái đán thoái cho tao tá Sydney. Em nói chuyện vái tao cátiáng đáng há. Em hái thăm tao thì ít, mà nói vá mày thì nhiáu. Em biát cánháng chuyện vá mày mà chính tao cũng không biát náa...

- Thôi đi cha, đáng pháa chuyện đá dáa tao. Tao đã qua cái tuái đá sá rái! Ngày xáa ngày xáa tao có làm báy, nháng tá hán chác năm nay tao đã đi tu...

- Mày mà tu? Mày thì chá có tu chai, chuyện đó ai không biát? Nháng thôi, tao không muán nói láng nháng. Chuyện này sárieux (nghiêm trọng), không đùa đâu...

- Mày lái hán náa sao Tráng? Mày có thá nói mà không dáa tao đác không? Tao tìm yáu, tao ngã lán ra chát biágá, ai cáu tao?

- Quỳnh Háng hái tao có còn tháng liên lác vái mày không. Tao nói còn. Em báo “Em cán nhá anh tí vác.” Giáng em ngát nhá miálái. Tao hái, “Vác gì, em cá nói, cái gì anh làm đác là anh làm lián cho em?”

- Em lái đòi ngá vái mày chá gì?

- Ngá vái tao thì tao đã sáng. Khán nái em đòi đán ngá nhà mày!

- Mày nói cái gì?

- Ngày mát 12 giá, máy bay chá em sá đán phi tráng San Francisco. Em muán mày ra đón em, đáa em vá nhà mày. Em sá đá chái 1 tuán, mày sá đáa hai má con em đi thăm thành phố. Con gái em mái hác xong Trung Hác. Nó đáu thá khoa nên em tháng, cho con đi nghá hè ở San Francisco! Mày có nghe không váy?

- Ờ, tao có quen nàng đâu mà báo tao ráng nàng vá nhà? Lá có chuyện gì ai cháu? Mày có cháu không?

- Nếu mày không muán thì thôi, tao sá phán báo cho Quánh Háng hay lián đá em lo liáu cháu nái khác.

- Ê Tráng, cho tao nói đã! Tao có nói hán là không đâu? Tao chá xin mày cho tao biát sá qua em là ai mà lái biát tao, mà lái muán tao đón em vá nhà? Tao không có ván đá gì mái em ở đây mát tuán. Mát tháng, mát năm tao còn không ngán. Nháng em là ai, em thá nào, lý lách cáa em ra sao, mày phái cho tao biát sá qua chá!

Rái Tráng cho biát thêm vài chi tiát vá Quánh Háng. Em năm nay tuái cũng đã gán năm máoi, vá đáp còn mán mà lám, rát thá thao nên “co” còn đáp, “mày tháy là phái mê”, tính tình rát đá tháng, hoát bát, có công ăn viác làm tát, em hián làm phá tá giám đác cho mát cá sá tài chính và đáu tá khá lán ở Úc. Em là em há cáa mát tháng bán cũ mà anh ta đã may mán gáp lái nhân mát đáp đi chái Sydney. Hái vá gia cánh cáa em, Tráng nói cháng hiáu cháng em đâu, anh ta không gáp bao giá, cũng không bao giá em nói tái, anh ta cháa bao giá dám hái, sá em báo đàn ông gì mà tò mò tác mách cháng khác gì đàn bà, tái sao lái cá thích đi “sáng đán” vào đái tá em. Nháng em có con, mát đáa con gái duy nhát, chác là phái sinh ở Việt Nam, trác ngày em vát bián trán đi, bái vì theo anh ta tính toán thì em mái sang Úc đác cáa quá 15 năm, mà con em đã gán 18 tuái.

- Thì làm sao em lòi bí t tao vớ y mà?

- Cái đó thì mà phỉ hỉ em. Em kớ vanh vách vớ mà, tao táng em là mát trong nháng em gái cũ cáa mà chá!

- Thì thì tái sao em không gái đián trác tiáp nói chuyện vái tao, cho tao hay mái chuyện?

- Em nói cán ngày đi quá, em váa phái lo công viác váa phái chuán bá chuyện đi, không có thì gì. Em nói vái tao vái cái gìáng tao chá muán cán em mát cái, “Anh Tráng giúp em đác há... ..ôm?” Nói chái váy thôi chá em á tuát xa, cán thá nào đác?

- Thì còn vá đòi đán á nhà tao?

- Cái đó thì em có nói lý do. Em nói lúc đáu em tính á Hyatt Regency á downtown, nháng sau nghĩ lái, em muán á gán mà cho con gái em đác làm quen tá tá vái mà, thân thián vái mà, gán gũi vái mà...

- Làm quen tá tá vái tao? Thân thián vái tao? Gán gũi vái tao? Sao toàn là nháng chuyện lá đái! Bá em muán bát tao làm bá nuôi con bé đó hay sao? Hay là em tính cho con bé sang đây hác và nhá tao nuôi trong mát thái gian?

- Cái đó tao cũng lái không hái. Mà bí t tính tao. Nói gì tao nghe, báo tao làm gì tao làm, còn thích méc thì không có tao! Tao là mát con ngá ái đán đá, je vois les choses très simples (tao nhán mái sá viác thát đán gìán), tao không thích gây rác rái, không thích hái này ná ... Chuyện đó trác sau gì thì mà cũng bí t. Náu em không gái thích, thì mà hái em. Mà có mát tuán vái em, tha há mà làm gì thì làm. Mát câu hái có là gì mà mà phái bán tâm tá bá gì? Nhá sáng mát 12 giờ tráa, phi tráng San Francisco cáa mà, chuyện bay Qantas 719. Em sá bán mát chiếc váy đen và mát áo đá đá cho mà tháy mà bí t đó là em.... Tao chá c mà còn nhá phim Vacances Romaines (Roman Holiday) trong đó Gregory Peck tình cá bát đác em Audrey Hepburn rái đáa em đi chái kháp thá đô Rome cáa nác Ý thá máng. Tao mong mà cũng có mát Vacances San Franciscaines gìáng váy. Nghe nói nái mà á cũng thá máng lám thì phái?

Chuyên Bật Ng.

Tác Giả: Häng Däng tä

Thứ Hai, 02 Tháng 3 Năm 2009 00:45

Nói mät häi xong, Träng kät thúc cuộc nói chuyện:

- Nói đä cho mà nghe räi, nói thêm näa chä càng làm cho mà điên đäu. Hai tuän näa tao sä gäi läi häi thăm mà xem mäi chuyện ra sao, có đäp nhä tao đang hình dung trong đäu hay không. Còn bây giä thì, allez, au revoir! (thôi, chào mà, hän gäp läi sau)

Mäi các anh chä vào đäc tiäp trên trang web <http://huongduongtxd.com>

You are welcome to visit my web site: <http://huongduongtxd.com>